

## Arrest

nr. 244 324 van 17 november 2020  
in de zaak RvV X /

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK  
Langestraat 46/1  
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

### DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 6 mei 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 1 april 2020 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 9 oktober 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 november 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Somalische nationaliteit te zijn.

De verzoekende partij diende op 4 september 2019 een aanvraag tot het verkrijgen van een visum type D voor lang verblijf in, bij de Belgische ambassade te Nairobi (Kenia), opdat zij haar oudere broer, die

eveneens van Somalische nationaliteit zou zijn, in België zou kunnen vervoegen. De referentiepersoon is dhr. M. M. Y.

Op 1 april 2020 nam de gemachtigde van minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van afgifte van een visum voor lang verblijf. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

*“Commentaar:*

*Aangezien betrokkene, momenteel 18 jaar oud en van Somalische nationaliteit, zich bij zijn 37 jarige Somalische broer Y.M. (...) (...) /1983° OV (...) in België wenst te vestigen kan hij niet genieten van gezinshereniging op basis van art.10 van de wet van 15.12.1980, deze categorie van aanvragers is niet voorzien in de wet. De afgifte van een humanitair visum wordt niet toegestaan van rechtswege en kan enkel plaats vinden op een individuele basis en slechts in uitzonderlijke gevallen, op basis van een gestaafde en gefundeerde aanvraag, waarvan er geen exhaustieve lijst van bewijzen bestaat. De afgifte betreft een discretionaire bevoegdheid met een brede appreciatiemarge bij de beslissing tot toekenning van een dergelijk visum, het betreft een gunst en geen recht. De weigering tot afgifte van een humanitair visum is niet in strijd met de bepalingen van Art 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM). Het bestaan van vermeende familiale en affectieve band en in België betekent niet dat de toepassing van artikel 8 van het EVRM welke betrekking heeft op de eerbiediging van het privéleven en het familiale leven, absoluut is. Dit artikel belet de lidstaten van de EU dan ook niet voorwaarden te stellen aan de binnenkomst en het verblijf van vreemdelingen op hun grondgebied, op voorwaarde dat de tussenkomst van de overheid wettelijk geregeld of ingegeven is door één of meerdere doelen die in artikel 8, tweede alinea van het EVRM werden uiteengezet en noodzakelijk zijn in een democratische samenleving om deze te bereiken. De wet van 15.12.1980 is een wet welke overeenkomt met de eisen vermeld in de tweede alinea van artikel 8 EVRM. Tevens zijn er geen bijzondere humanitaire elementen in het dossier aanwezig die de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 kunnen rechtvaardigen. Betrokkene legt vooreerst geen gelegaliseerde attesten van de autoriteiten in het land van herkomst voor die zijn identiteit en nationaliteit kunnen staven, alsook mede kunnen bewijzen dat hij in het land van herkomst geïsoleerd leeft en dus geen familieleden meer heeft die voor hem kunnen zorgen en/of financieel voor kunnen opkomen. De authenticiteit van de voorgelegde Somalische documenten zoals het attest van het hospitaal dat de moeder van betrokkene overleden zou zijn kunnen niet geverifieerd worden, gezien de afwezigheid van nationale instellingen in Somalië, waardoor deze documenten niet voldoen aan de voorwaarden opgelegd volgens het internationale recht om gelegaliseerd te worden. Bij afwezigheid van een gelegaliseerde overlijdensakte is het administratief onbewezen dat de moeder overleed. Er is geen bewijs van familiale band met de broer in België, noch een officiële adoptieakte die de ouderlijke verantwoordelijkheid aan de te vervoegen broer toewijst. Betrokkene toont verder niet aan dat de in België verblijvende broer zijn enige (financiële) steun is of dat zij op regelmatige en vast e basis contact onderhouden. Er werd geen enkel geldend bewijs voorgelegd dat betrokkene vanuit België door de broer gesteund wordt bv door financiële steun of enige andere bewijzen van welke aard dan ook. Het is ook gissen naar welke mogelijke prangende humanitaire situatie er aanwezig is in hoofde van betrokkene.). In ieder geval duidt het attest betreffende de asielaanvraag die werd ingediend in Kenia erop dat hij zich niet geïsoleerd in een prangende humanitaire situatie bevindt, aan gezien hij zich nu in een zone bevindt, waarbij hij op bescherming van de lokale autoriteiten in Kenia kan rekenen. Zonder deze elementen die duidelijk duiden op een prangende humanitaire situatie, op een familiaal isolement, en een zekere afhankelijkheid ten opzichte van de te vervoegen broer zou de afgifte van een humanitair visum betreffende deze aanvraag een omzeiling van de procedure gezinshereniging inhouden. Gezinshereniging tussen niet Europese broers - zussen.... is niet voorzien in de Belgische vreemdelingenwet en humanitaire visa worden slechts in zeer uitzonderlijke gevallen uitgereikt. Betrokkene werd 05/04/2020 en er wordt van hem verwacht voor zichzelf te kunnen instaan gelet op zijn meerderjarigheid. Indien nodig kan betrokkene door zijn broer vanuit België financieel gesteund worden via internationale geldoperators zoals Western Union, Moneygram of andere kanalen. Materiele of andere hulp kan eventueel verzonden worden via DHL of andere internationale koeriersbedrijven. Contact houden kan steeds via de moderne communicatiekanalen zoals WhatsApp en andere. Gezien bovenstaande vaststellingen wordt de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 geweigerd. Niet alle voorwaarden werden nagekeken. Deze beslissing belet de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.”*

## 2. Over de rechtspleging

2.1. Waar de verwerende partij in haar nota vraagt de kosten ten laste van de verzoekende partij te leggen, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging geniet, zodat aan geen van de partijen kosten van het geding ten laste kunnen worden gelegd. Het beroep is immers kosteloos.

2.2. De verzoekende partij heeft ervoor geopteerd een syntheseseminarie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) uitspraak op basis van de syntheseseminarie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

### 3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Het middel zoals geformuleerd in de syntheseseminarie luidt als volgt:

*“II.1.1. De verwerende partij meent de voorgelegde documenten niet te kunnen aanvaarden omdat zij niet gelegaliseerd kunnen worden.*

*Zoals de verwerende partij zelf terecht aanhaalt is dat een institutioneel probleem dat verzoekende partij niet verweten kan worden.*

*Er wordt tevens gesteld dat er geen officiële adoptieakte voorligt. De verwerende partij weet nochtans dat “adoptie” een rechtsfiguur is die in Somalië niet bestaat.*

*De verantwoordelijkheid over een kind is er in principe een feitenkwestie die meestal niet geformaliseerd wordt. Indien dit al bevestigd wordt, gaat het over voogdij. De verwerende partij is aldus niet redelijk wanneer zij een officiële “adoptieakte” vraagt.*

*II.1.2 Opvallend is trouwens dat de verwerende partij de familieband tussen de verzoekende partij en haar broer in twijfel trekt, doch zij leest de verklaringen van deze in zijn asielgehoor niet na, noch stelt zij een DNA-test voor.*

*De verwerende partij is dan ook niet ernstig daar waar zij stelt dat er niet zou worden aangetoond dat er geen andere familieleden voor de verzoekende partij zouden kunnen instaan.*

*Reeds tijdens zijn asielgehoor gaf haar broer aan dat de verzoekende partij deel uitmaakte van haar gezin cf. asielgehoor broer bij DVZ dd. 02.05.2017):*

*(...)*

*Aldus maakte haar broer reeds van in den beginne duidelijk dat hij instond voor haar opvoeding.*

*Zo stelt het UNHCR {The “Essential Right” to Family Unity of Refugees and Other in Need of International Protection in the Context of Family Reunification, januari 2018 - zie <http://www.refworld.org/cqi-bin/texis/vtx/rwmain?docid=5a9Q2a9b4> }:*

*(p. 71) It would therefore seem more appropriate, taking into account the special situation of refugees and their family members seeking to reunite, to expect them to make their identity and/or family relationship probable rather than proven and to allow for the benefit of the doubt, just as has been recognized by the ECtHR to be the case for asylum-seekers. Where country of origin information used for assessing asylum claims indicates that there are difficulties accessing the authorities or obtaining documentation in the country of origin, this can also be seen as an indication of the likely similar problems in the family reunification context and allowances should accordingly be made.*

*Verzoekende partij heeft de indruk hier het “nadeel” van de twijfel te krijgen, dit in weerwil tot de UNHCR-aanbevelingen...*

*Zo volgt uit de rechtspraak van het EHRM de plicht om een zekere geloofwaardigheid toe te dichten aan de verklaringen over de gezinsbanden van het familielid tijdens de asielprocedure, gelet op het feit dat de lidstaat het familielid een beschermingsstatus heeft toegekend.*

*Zo moest er volgens het Hof in twee zaken inzake een gezinshereniging met een vluchteling in Frankrijk rekening worden gehouden met andere bewijselementen die overeenkomen met de coherente verklaringen over de familiebanden sedert de asielaanvraag bij de asielinstanties. “De aanvrager kon redelijkerwijze verwachten dat deze zou getuigen van zijn vroegere gezinsleven en dat de nationale*

autoriteiten er voldoende aandacht aan zouden besteden" (EHRM, Tanda-Muzinga t. Frankrijk, 10 juli 2014, nr. 2260/10, §79, Mugenzi t. Frankrijk, 2014, 10 juli 2014, 52701 / 09, §59)

Het EHRM verwijst in deze rechtspraak tevens naar het voordeel van de twijfel dat wordt toegepast op asielzoekers: "(...) gezien de bijzondere situatie waarin zij zich bevinden, moeten zij in veel gevallen het voordeel van de twijfel krijgen wanneer men de geloofwaardigheid van hun verklaringen en de documenten die ter ondersteuning daarvan worden ingediend, beoordeelt" (EHRM, F.N. en anderen t. Zweden, 18 december 2012, nr. 28774/09, §67 en EHRM, Mo.P.t. Frankrijk, 30 april 2013, nr 55787/09 in EHRM, Tanda-Muzinga t. Frankrijk, 10 juli 2014, nr. 2260/10, §69 en EHRM, Mugenzi t. Frankrijk, 2014, 10 juli 2014, 52701/09, §47).

Aldus dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing niet steunt op deugdelijke motieven en de materiële motiveringsverplichting (in het bijzonder de zorgvuldigheidsplicht) manifest werd geschonden!

II.1.3. Gelet op voorgaande is het niet redelijk dat de verwerende partij weigert het asielgehoor van de broer na te lezen, a fortiori omdat de verklaringen van haar broer door het CGVS geloofwaardig werden bevonden en er in casu geen gelegaliseerde documenten kunnen worden voorgelegd, om redenen onafhankelijk van de wil van de verzoekende partij.

Artikel 8 EVRM luidt als volgt:

"Artikel 8 - Recht op eerbiediging van privé familie- en gezinsleven

1. Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "

II.1.4. Op basis van het asielgehoor van de broer van de verzoekende partij kan er immers wel degelijk tot een gezins- en familieleven tussen beiden besloten worden.

Het feit dat het in casu een eerste binnenkomst op het grondgebied betreft, impliceert normaliter dat er geen sprake is van een inmenging in het familieleven van verzoekende partij.

Dit neemt echter niet weg dat verwerende partij in casu wel degelijk een positieve verplichting heeft om verzoekende partij en haar broer een gezins- en familieleven te laten onderhouden en uitbouwen (EHRM 28 november 1996 Ahmut/Nederland, §63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, §38). Dit gebeurt door een afweging van de verschillende belangen in kwestie.

In het geval dat een familieleven aangetoond is (quod in casu, zie supra) dient de verwerende partij, op grond van artikel 8 EVRM, dus over te gaan tot een afweging van de verschillende belangen in de zaak. In casu werd geenszins geverifieerd of verzoekende partij en haar zus ook elders hun familieleven kunnen 'uitoefenen'.

Aangezien de broer van de verzoekende partij in België de vluchtelingenstatus verkreeg, kan de verwerende partij in elk geval niet ernstig voorhouden dat de verzoekende partij en haar broer in Somalië kunnen samenwonen. Een familieleven in Somalië is voor hen dus onmogelijk.

In haar nota met opmerkingen suggereert de verwerende partij dat de verzoekende partij en haar broer eventueel in Kenia zouden kunnen samenleven. Dit is echter weinig ernstig: haar broer heeft geen enkele band met Kenia, zijn gezin kwam hem hier thans vervoegen en ook de verzoekende partij verblijft momenteel louter en alleen in Kenia om aldaar een visumaanvraag te kunnen indienen op de Belgische ambassade (er is immers geen Belgische ambassade in Somalië).

II.1.5. Nergens uit het dossier blijkt dat de verwerende partij een belangenafweging heeft gemaakt met betrekking tot de mogelijkheid dat verzoekende partij en haar broer redelijkerwijze hebben om elders een familieleven voort te zetten.

Nochtans heeft Uw Raad in een gelijkaardig dossier gesteld dat verwerende partij rekening dient te houden met het bestaan van een familieleven tussen adoptieve kinderen. Uw Raad heeft in dat dossier eveneens rekening gehouden met de neergelegde documenten (CCE 186 198 dd. 28 april 2017) :

(...)

Het loutere feit dat de voorgelegde documenten niet werden gelegaliseerd is een non-argument aangezien Somalische documenten nooit gelegaliseerd kunnen worden.

De verwerende partij gaat bovendien te kort door de bocht in haar nota met opmerkingen waar zij stelt dat de verzoekende partij, die recentelijk 18 jaar geworden is, voor zichzelf kan instaan. De verwerende partij gaat er hierbij echter aan voorbij dat de verzoekende partij wel nog steeds alleen achterblijft - alle gezinsleden kwamen immers naar België. Ook het gezinsleven van meerderjarigen wordt beschermd door artikel 8 EVRM. Ook is die houding een beetje cynisch - de verwerende partij lijkt immers net zolang gewacht te hebben om de visumaanvraag te behandelen totdat de verzoekende partij volwassen geworden is. Zij roept met andere woorden haar eigen dralen in om de weigeringsbeslissing te onderbouwen. Dit is uiteraard de wereld op zijn kop!

*De bestreden beslissing is aldus tevens manifest in strijd met artikel 8 EVRM en met de materiële motiveringsplicht.*

*II.1.6. De bestreden beslissing is dus in strijd met artikel 8 EVRM en met de materiële motiveringsplicht."*

3.2. De verwerende partij antwoordde in haar nota met opmerkingen het volgende op het middel zoals geformuleerd in het inleidend verzoekschrift:

*"In een enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:*

*- Artikel 8 EVRM;*

*- De materiële motiveringsplicht.*

*Verzoekende partij acht voormelde rechtsregels geschonden doordat de gemachtigde van de Minister ten onrechte zou hebben geoordeeld dat de voorgelegde documenten niet kunnen worden aanvaard, omdat deze documenten niet gelegaliseerd werden. De verzoekende partij meent verder dat het niet ernstig is, waar de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie stelt dat niet is aangetoond dat er geen andere familieleden voor de verzoekende partij kunnen zorgen.*

*In antwoord op de verzoekende partij haar concrete kritiek, laat verweerder gelden dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat door de verzoekende partij een aanvraag voor een visum lang verblijf (type D) werd ingediend, met als doel zich bij haar 37-jarige broer in België te komen vestigen.*

*Door de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie werd in dit kader vooreerst geheel terecht overwogen dat geen visum gezinshereniging aan de verzoekende partij kan worden toegekend, nu de Belgische wet niet voorziet in de gezinshereniging tussen meerderjarige broers.*

*Terecht werd de visumaanvraag van de verzoekende partij door de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie derhalve als een aanvraag voor een humanitair visum beoordeeld.*

*Dienaangaande laat verweerder gelden dat elke aanvraag voor het bekomen van een humanitair visum -zoals de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie in de bestreden beslissing ook aanhaalt- afzonderlijk dient te worden onderzocht, op individuele basis én in uitzonderlijke gevallen. De gemachtigde onderwerpt elke aanvraag en de voorgelegde stukken aan een afzonderlijk onderzoek, en heeft in het kader van zijn discretionaire bevoegdheid een ruime appreciatiemarge.*

*De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624 van 7 december 2001).*

*Uit de uitvoerige motieven van de bestreden beslissing blijkt heel duidelijk om welke redenen de gemachtigde van de Minister heeft beslist dat de afgifte van een visum lang verblijf diende te worden geweigerd.*

*Concreet wordt door de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie als volgt overwogen met betrekking tot de voorgehouden humanitaire situatie van de verzoekende partij:*

*Tevens zijn er geen bijzondere humanitaire elementen in het dossier aanwezig die de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 kunnen rechtvaardigen. Betrokkene legt vooreerst geen gelegaliseerde attesten van de autoriteiten in het land van herkomst voor die zijn identiteit en nationaliteit kunnen staven, alsook mede kunnen bewijzen dat hij in het land van herkomst geïsoleerd leeft en dus geen familieleden meer heeft die voor hem kunnen zorgen en/of financieel voor kunnen opkomen. De authenticiteit van de voorgelegde Somalische documenten zoals het attest van het hospitaal dat de moeder van betrokkene overleden zou zijn kunnen niet geverifieerd worden, gezien de afwezigheid van nationale instellingen in Somalië, waardoor deze documenten niet voldoen aan de voorwaarden opgelegd volgens het internationale recht om gelegaliseerd te worden. Bij afwezigheid van een gelegaliseerde overlijdensakte is het administratief onbewezen dat de moeder overleed. Er is geen bewijs van familiale band met de broer in België, noch een officiële adoptieakte die de ouderlijke verantwoordelijkheid aan de te vervoegen broer toewijst. Betrokkene toont verder niet aan dat de in België verblijvende broer zijn enige (financiële) steun is of dat zij op regelmatige en vaste basis contact onderhouden. Er werd geen enkel geldend bewijs voorgelegd dat betrokkene vanuit België door de broer gesteund wordt bv door financiële steun of enige andere bewijzen van welke aard dan ook. Het is ook gissen naar welke mogelijke prangende humanitaire situatie er aanwezig is in hoofde van betrokkene.). In ieder geval duidt het attest betreffende de asielaanvraag die werd ingediend in Kenia erop dat hij zich niet geïsoleerd in een prangende humanitaire situatie bevindt, aangezien hij zich nu in*

een zone bevindt, waarbij hij op bescherming van de lokale autoriteiten in Kenia kan rekenen. Zonder deze elementen die duidelijk duiden op een prangende humanitaire situatie, op een familiaal isolement, en een zekere afhankelijkheid ten opzichte van de te vervoegen broer zou de afgifte van een humanitair visum betreffende deze aanvraag een omzeiling van de procedure gezinshereniging inhouden. Gezinshereniging tussen niet Europese broers - zussen.... is niet voorzien in de Belgische vreemdelingenwet en humanitaire visa worden slechts in zeer uitzonderlijke gevallen uitgereikt

In reactie op voormelde motieven beperkt de verzoekende partij zich tot de kritiek dat het onmogelijk is om gelegaliseerde Somalische documenten voor te leggen, evenals een officiële adoptieakte. Eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert evenwel dat de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie zich allerm minst beperkt heeft tot de vaststelling dat de voorgelegde stavingstukken niet-gelegaliseerd werden.

Integendeel wordt door de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie uitdrukkelijk overwogen dat, benevens het vastgestelde gebrek aan bewijskrachtige officiële documenten, door de verzoekende partij bovendien geen enkel bewijs wordt voorgelegd dat zij op enigerlei wijze ondersteund wordt door haar in België verblijvende broer, laat staan dat zou zijn aangetoond dat op regelmatige basis contact zou worden onderhouden.

Tevens wordt door de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie terecht opgemerkt dat de verzoekende partij volstrekt niet aannemelijk maakt in welke prangende humanitaire situatie zij zich zou bevinden, inzonderheid gelet op het feit dat zij op heden kennelijk op de bescherming van de Keniaanse autoriteiten kan rekenen.

Nergens in het inleidend verzoekschrift wordt door de verzoekende partij evenwel ingegaan op voormelde motieven, waarin door de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie wordt vastgesteld dat geen bewijs van sociaal of familiaal isolement voorligt.

Terecht wordt in dit kader gewezen op het feit dat de verzoekende partij als meerderjarige geacht moet worden voor zichzelf te kunnen instaan.

Verweerder besluit dat door de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie allerm minst kennelijk onredelijk werd vastgesteld dat noch officiële, gelegaliseerde documenten, noch andere stavingstukken werden voorgelegd, waaruit zou kunnen worden afgeleid dat de verzoekende partij zich in een humanitair prangende situatie bevindt.

Zelfs indien moet worden aangenomen dat de moeder van de verzoekende partij inderdaad overleden is en de referentiepersoon haar meerderjarige broer zou zijn, dan nog doet zulks op geen enkele wijze afbreuk aan de vaststelling van de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie dat 1) nergens blijkt dat de verzoekende partij door haar broer wordt ondersteund, dan wel een nauwe band onderhoudt, of 2) de verzoekende partij in het land van gewoonlijk verblijf daadwerkelijk geïsoleerd is, in die mate dat er sprake zou zijn van een prangende humanitaire situatie.

De verzoekende partij wijst in haar enig middel nog op het feit dat zij zou moeten kunnen genieten van het voordeel van de twijfel, dit voor wat betreft het bestaan van de door haar aangehaalde gezinsrelatie met de referentiepersoon.

Hieromtrent moet evenwel worden herhaald dat de bestreden beslissing allerm minst uitsluitend is gestoeld op de overweging dat de verwantschap met de referentiepersoon niet zou bewezen zijn. Door de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie wordt terecht opgemerkt dat een humanitair visum slechts in uitzonderlijke situaties kan worden toegestaan, waarbij wordt vastgesteld dat de verzoekende partij geen stukken blijkt te kunnen bijbrengen, dewelke haar humanitaire situatie kunnen staven.

Verweerder benadrukt dat het allerm minst kennelijk onredelijk is van de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie dat niet zonder meer is aanvaard dat de verzoekende partij -als meerderjarige- zich in een prangende humanitaire situatie zou bevinden, waarin zij daadwerkelijk afhankelijk zou zijn van de te vervoegen referentiepersoon.

De verwijzing naar rechtspraak van het EHRM, waaruit blijkt dat ook rekening moet worden gehouden met "andere bewijselementen" is volstrekt niet pertinent, nu uit de motieven van de bestreden beslissing net blijkt dat de verzoekende partij in gebreke blijft om dergelijke "andere bewijselementen" voor te leggen.

De kritiek van de verzoekende partij mist grondslag.

Vervolgens is verzoekende partij de mening toegedaan dat de bestreden beslissing een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt: "1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen." De verzoekende partij dient in de eerste

plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie te bewijzen, wanneer zij zich beroept op art. 8 EVRM. "Het begrip 'gezinsleven' in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie." (R.v.V. nr. 48.465 dd. 23.09.2010) "Wanneer verzoekster een schending van artikel 8 EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden." (R.v.V. nr. 107.498 dd. 29.07.2013) De verzoekende partij faalt ter zake in de op hem rustende bewijslast.

De verzoekende partij verwijst uitsluitend naar haar relatie met haar meerderjarige broer, doch dienaangaande benadrukt verweerder dat slechts van een beschermenswaardige relatie tussen meerderjarige verwanten sprake kan zijn, indien bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond, dewelke de gebruikelijke affectieve banden overstijgen.

Zie ook:

"Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden." (R.v.V. nr. 142.746 van 3 april 2015)

Hieromtrent wordt door de gemachtigde van de Minister als volgt overwogen in de bestreden beslissing:

"Aangezien betrokkene, momenteel 18 jaar oud en van Somalische nationaliteit, zich bij zijn 37 jarige Somalische broer YUSUF MOHAMED 21/01/1983° OV 8044744 in België wenst te vestigen kan hij niet genieten van gezinshereniging op basis van art.10 van de wet van 15.12.1980, deze categorie van aanvragers is niet voorzien in de wet. (...) Betrokkene toont verder niet aan dat de in België verblijvende broer zijn enige (financiële) steun is of dat zij op regelmatige en vaste basis contact onderhouden. Er werd geen enkel geldend bewijs voorgelegd dat betrokkene vanuit België door de broer gesteund wordt bv door financiële steun of enige andere bewijzen van welke aard dan ook."

Gelet op voormelde overwegingen, slaagt de verzoekende partij er volstrekt niet in aan te tonen dat zij een beschermenswaardige relatie zou onderhouden met de referentiepersoon.

Een schending van art. 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen. De verweerder laat, ten overvloede en strikt subsidiair, gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren. Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37). "Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM." (zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden. Daar waar de verzoekende partij aanvoert dat haar broer in België de vluchtelingenstatus heeft verkregen, zodat het onmogelijk zou zijn om het familieleven in Somalië verder te zetten, merkt verweerder op dat door de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie in de bestreden beslissing terecht wordt aangehaald dat de verzoekende partij nauw contact met haar broer kan onderhouden via moderne communicatiekanalen.

Terwijl ook eventuele financiële ondersteuning door haar broer verder kan geschieden via internationale geldoperatoren.

Bovendien wordt nergens door de verzoekende partij aangetoond dat haar broer zich niet naar Kenia zou kunnen begeven, terwijl de verzoekende partij aldaar op heden bescherming geniet van de lokale autoriteiten. In dit kader wijst verweerder op het feit dat de verzoekende partij vanuit Nairobi haar visumaanvraag indiende.

Tot slot merkt verweerder nog op dat de verzoekende partij heel haar leven lang in Somalië heeft gewoond, waarbij zij volstrekt niet aannemelijk maakt dat zij geen familie meer zou hebben in Somalië waarmee zij haar familieleven verder zou kunnen zetten. Minstens blijkt niet dat de verzoekende partij in haar huidige verblijfplaats in Kenia sociaal en/of familiaal geïsoleerd zou zijn.

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen. Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43).

Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.). Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007). De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Verder meent verzoekende partij dat de gemachtigde van de Minister niet redelijk handelt doordat hij zou hebben 'geweigerd' het asielgehoor van de referentiepersoon na te lezen.

Dienaangaande laat verweerder gelden dat het in eerste instantie aan verzoekende partij toekomt om te bewijzen dat er sprake is van een beschermenswaardige familiale band. Verzoekende partij komt ook in dit stadium van de procedure niet verder dan de volgende loutere opmerking: 'Op basis van het asielgehoor van de broer van de verzoekende partij kan immers wel degelijk tot een gezins- en familieleven tussen beiden besloten worden.'

Afgezien van het feit dat door de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie in de bestreden beslissing niet kennelijk onredelijk wordt overwogen dat geen officieel bewijs van verwantschap voorligt, dient nogmaals te worden herhaald dat de bestreden beslissing niet louter is gestoeld op een gebrek aan bewijs van verwantschap.

In de mate dat de verzoekende partij melding maakt van een "positieve verplichting" in hoofde van de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie om haar familieleven met haar broer te respecteren, verwijst verweerder naar bovenstaande uiteenzetting met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 8 EVRM.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Minister geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot de weigering van afgifte van een humanitair visum.

De gemachtigde van de Minister handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

*Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."*

3.3. De verzoekende partij bekritiseert de bestreden beslissing inhoudelijk en voert de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid beoordeelt op grond van de juiste feitelijke gegevens, of de beoordeling correct is en of het besluit niet kennelijk onredelijk is (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekende partij, die op 5 april 2020 18 jaar zou geworden zijn, diende op 4 september 2019 een aanvraag in bij de Belgische ambassade te Nairobi (Kenia) tot het verkrijgen van een visum type D voor lang verblijf met het oog op het vervoegen van haar oudere broer, eveneens van Somalische nationaliteit, die in België verblijft op grond van een internationale beschermingsstatus.

De verzoekende partij betwist geenszins het motief van de bestreden beslissing dat een dergelijke aanvraag tot gezinshereniging niet voorzien is in de Vreemdelingenwet en zij verzet zich verder niet tegen de behandeling van haar aanvraag als een aanvraag voor een humanitair visum.

In zoverre de verzoekende partij meent dat het visum haar werd geweigerd louter omdat zij geen gelegaliseerde documenten uit Somalië voorlegde, berust het betoog op een onvolledige lezing van de motieven van de bestreden beslissing. De verwerende partij geeft in de bestreden beslissing eerst een theoretische uiteenzetting omtrent humanitaire visa, waarna zij met betrekking tot het dossier van de verzoekende partij als volgt concludeert:

*“Tevens zijn er geen bijzondere humanitaire elementen in het dossier aanwezig die de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 kunnen rechtvaardigen. Betrokkene legt vooreerst geen gelegaliseerde attesten van de autoriteiten in het land van herkomst voor die zijn identiteit en nationaliteit kunnen staven, alsook mede kunnen bewijzen dat hij in het land van herkomst geïsoleerd leeft en dus geen familieleden meer heeft die voor hem kunnen zorgen en/of financieel voor kunnen opkomen. De authenticiteit van de voorgelegde Somalische documenten zoals het attest van het hospitaal dat de moeder van betrokkene overleden zou zijn kunnen niet geverifieerd worden, gezien de afwezigheid van nationale instellingen in Somalië, waardoor deze documenten niet voldoen aan de voorwaarden opgelegd volgens het internationale recht om gelegaliseerd te worden. Bij afwezigheid van een gelegaliseerde overlijdensakte is het administratief onbewezen dat de moeder overleed. Er is geen bewijs van familiale band met de broer in België, noch een officiële adoptieakte die de ouderlijke verantwoordelijkheid aan de te vervoegen broer toewijst. Betrokkene toont verder niet aan dat de in België verblijvende broer zijn enige (financiële) steun is of dat zij op regelmatige en vast e basis contact onderhouden. Er werd geen enkel geldend bewijs voorgelegd dat betrokkene vanuit België door de broer gesteund wordt bv door financiële steun of enige andere bewijzen van welke aard dan ook. Het is ook gissen naar welke mogelijke prangende humanitaire situatie er aanwezig is in hoofde van betrokkene.). In ieder geval duidt het attest betreffende de asielaanvraag die werd ingediend in Kenia erop dat hij zich niet geïsoleerd in een prangende humanitaire situatie bevindt, aan gezien hij zich nu in een zone bevindt, waarbij hij op bescherming van de lokale autoriteiten in Kenia kan rekenen. Zonder deze elementen die duidelijk duiden op een prangende humanitaire situatie, op een familiaal isolement, en een zekere afhankelijkheid ten opzichte van de te vervoegen broer zou de afgifte van een humanitair visum betreffende deze aanvraag een omzeiling van de procedure gezinshereniging inhouden. Gezinshereniging tussen niet Europese broers - zussen.... is niet voorzien in de Belgische vreemdelingenwet en humanitaire visa worden slechts in zeer uitzonderlijke gevallen uitgereikt. Betrokkene werd 05/04/2020 en er wordt van hem verwacht voor zichzelf te kunnen instaan gelet op zijn meerderjarigheid. Indien nodig kan betrokkene door zijn broer vanuit België financieel gesteund worden via internationale geldoperators zoals Western Union, Moneygram of andere kanalen. Materiele of andere hulp kan eventueel verzonden worden via DHL of andere internationale koeriersbedrijven. Contact houden kan steeds via de moderne communicatiekanalen zoals WhatsApp en andere. Gezien bovenstaande vaststellingen wordt de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 geweigerd.”*

De verzoekende partij kan niet ernstig voorhouden dat het visum haar werd geweigerd louter omdat zij geen gelegaliseerde stukken voorlegde uit Somalië ter staving van haar band met haar broer. Zoals de verwerende partij in haar nota terecht opmerkt motiveert zij uitdrukkelijk dat naast het gebrek aan bewijskrachtige documenten door de verzoekende partij evenmin bewijsstukken worden voorgelegd die aantonen dat zij door haar in België verblijvende broer wordt ondersteund of dat zij op regelmatige, vaste basis contact onderhouden. De verwerende partij verduidelijkt in de bestreden beslissing dat de verzoekende partij niet duidelijk maakt in welke prangende humanitaire situatie zij zich bevindt op een wijze dat de afgifte van een humanitair visum kan worden overwogen. Er wordt hierbij ook gewezen op het feit dat de verzoekende partij kennelijk niet geïsoleerd leeft nu zij er in slaagde een asielaanvraag in te dienen vanuit Kenia, waaruit blijkt dat zij kan rekenen op de bescherming van de lokale Keniaanse autoriteiten. De verwerende partij, die inderdaad over een discretionaire bevoegdheid beschikt om al dan niet een humanitair visum uit te reiken, vat verder samen dat er geen elementen zijn die duiden op een prangende humanitaire situatie, een zekere afhankelijkheid ten opzichte van de broer die zij wil vervoegen of een familiaal isolement, zodat de afgifte van een dergelijk visum in deze concrete situatie

een omzeiling van de procedure gezinshereniging zou inhouden. Er wordt nog gewezen op het feit dat de verzoekende partij op 5 april 2020 meerderjarig is geworden, waardoor van haar kan worden verwacht dat zij voor zichzelf kan instaan. De verwerende partij geeft nog mee dat niets de broer belet om de verzoekende partij vanuit België financieel en/of materieel te steunen en contact te onderhouden.

De verzoekende partij gaat in haar verzoekschrift niet in op andere motieven dan deze omtrent het niet in aanmerking nemen van de Somalische documenten, terwijl uit het voorgaande blijkt dat de motivering veel uitgebreider was én de verwerende partij niet op kennelijk onredelijke wijze besloot tot het niet uitreiken van een visum D. Zelfs al zou het motief omtrent het niet-aanvaarden van de Somalische documenten wankelen, dan nog steunt de bestreden beslissing op andere, dragende motieven die door de verzoekende partij niet worden betwist, laat staan weerlegd.

Waar de verzoekende partij verwijst naar verklaringen omtrent haar (band met haar) broer bij de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van haar asielprocedure, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij voorbij gaat aan het feit dat de bewijslast in het kader van een aanvraagprocedure in principe op de aanvrager rust, zodat zij niet van de verwerende partij kan verwachten dat deze vraagt bepaalde documenten aan het dossier toe te voegen of dat zij bepaalde inlichtingen opvraagt of in eerdere procedures verklaringen gaat opzoeken om deze mee in de beoordeling omtrent de visumaanvraag te betrekken. Geenszins blijkt uit het administratief dossier dat de verzoekende partij niet de kans kreeg haar situatie toe te lichten. De verzoekende partij toont verder niet aan dat zij werd belet stukken aan haar dossier toe te voegen of te wijzen op de band die zij met haar broer heeft. In het kader van een annulatieprocedure kan zij van de Raad niet verwachten dat stukken die niet in het kader van de visumaanvraag werden voorgelegd en die zij pas voor het eerst in haar verzoekschrift en/of synthesememorie aanhaalt, worden beoordeeld. Het feit dat de verklaringen waarop zij doelt zich in haar dossier bevonden doet aan het voorgaande geen afbreuk. De Raad herhaalt dat de bewijslast rust op de aanvrager, van wie kan worden verwacht dat hij in het kader van de aanvraagprocedure alle nuttige informatie verstrekt.

Gelet op het voorgaande is de verwijzing naar rechtspraak van het EHRM niet relevant, nu enerzijds de bestreden beslissing niet louter steunt op het motief dat de documenten niet gelegaliseerd zijn en anderzijds de verzoekende partij niet ernstig kan voorhouden dat met verklaringen waarvan zij geen melding maakte in het kader van de visumaanvraag rekening diende te worden gehouden. Verder kan de verwerende partij worden gevolgd waar zij in haar nota wijst op het feit dat *“De verwijzing naar rechtspraak van het EHRM, waaruit blijkt dat ook rekening moet worden gehouden met “andere bewijselementen” is volstrekt niet pertinent, nu uit de motieven van de bestreden beslissing net blijkt dat de verzoekende partij in gebreke blijft om dergelijke “andere bewijselementen” voor te leggen.”*

Vervolgens meent de verzoekende partij dat de bestreden beslissing een inbreuk vormt op artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

*“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*

*2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61).

De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, zal vooreerst het bestaan moeten aantonen van het privé- en/of het familie- en gezinsleven waarop zij zich beroept, en dit op voldoende nauwkeurige wijze in achtgenomen de omstandigheden van de zaak.

In voorliggende zaak beroept de verzoekende partij zich op een schending van haar recht op het gezinsleven zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM, meer bepaald meent zij dat de bestreden beslissing een inbreuk vormt op de beschermenswaardige band die zij zou hebben met haar in België verblijvende meerderjarige broer. Dit artikel definieert niet het begrip 'familie- en gezinsleven', die onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een gezinsleven betreft, dient vooreerst te worden nagegaan of er sprake is van een gezin en of in de feiten blijkt dat de persoonlijke band tussen de gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven, is een feitenkwestie.

De Raad wijst er op dat artikel 8 van het EVRM enkel effectief beleefde nauwe persoonlijke banden beoogt. De bescherming die deze bepaling biedt heeft hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Dit gezin is beperkt tot de ouders en de kinderen, en kan slechts zeer uitzonderlijk worden uitgebreid naar andere naaste familieleden die een belangrijke rol kunnen spelen binnen het gezin. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt ook dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36).

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat uit het dossier niet blijkt dat er dergelijke bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond. De verwerende partij motiveert:

*"Aangezien betrokkene, momenteel 18 jaar oud en van Somalische nationaliteit, zich bij zijn 37 jarige Somalische broer Y.M. (...) (...) /1983° OV (...) in België wenst te vestigen kan hij niet genieten van gezinshereniging op basis van art.1 0 van de wet van 15.12.1980, deze categorie van aanvragers is niet voorzien in de wet. De afgifte van een humanitair visum wordt niet toegestaan van rechtswege en kan enkel plaats vinden op een individuele basis en slechts in uitzonderlijke gevallen, op basis van een gestaafde en gefundeerde aanvraag, waarvan er geen exhaustieve lijst van bewijzen bestaat. De afgifte betreft een discretionaire bevoegdheid met een brede appreciatiemarge bij de beslissing tot toekenning van een dergelijk visum , het betreft een gunst en geen recht. De weigering tot afgifte van een humanitair visum is niet in strijd met de bepalingen van Art 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM). Het bestaan van vermeende familiale en affectieve band en in België betekent niet dat de toepassing van artikel 8 van het EVRM welke betrekking heeft op de eerbiediging van het privéleven en het familiale leven, absoluut is. Dit artikel belet de lidstaten van de EU dan ook niet voorwaarden te stellen a an de binnenkomst en het verblijf van vreemdelingen op hun grondgebied, op voorwaarde dat de tussenkomst van de overheid wettelijk geregeld of ingegeven is door één of meerdere doelen die in artikel 8, tweede alinea van het EVRM werden uiteengezet en noodzakelijk zijn in een democratische samenleving om deze te bereiken. De wet van 15.12.1980 is een wet welke overeenkomt met de eisen vermeld in de tweede alinea van artikel 8 EVRM. Tevens zijn er geen bijzondere humanitaire elementen in het dossier aanwezig die de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 kunnen rechtvaardigen. Betrokkene legt vooreerst geen gelegaliseerde attesten van de autoriteiten in het land van herkomst voor die zijn identiteit en nationaliteit kunnen staven, alsook mede kunnen bewijzen dat hij in het land van herkomst geïsoleerd leeft en dus geen familieleden meer heeft die voor hem kunnen zorgen en/of financieel voor kunnen opkomen. De authenticiteit van de voorgelegde Somalische documenten zoals het attest van het hospitaal dat de moeder van betrokkene overleden zou zijn kunnen niet geverifieerd worden, gezien de afwezigheid van nationale instellingen in Somalië, waardoor deze documenten niet voldoen aan de voorwaarden opgelegd volgens het internationale recht om gelegaliseerd te worden. Bij afwezigheid van een gelegaliseerde overlijdensakte is het administratief onbewezen dat de moeder overleed. Er is geen bewijs van familiale band met de broer in België, noch een officiële adoptieakte die de ouderlijke verantwoordelijkheid aan de te vervoegen broer toewijst. Betrokkene toont verder niet aan dat de in België verblijvende broer zijn enige (financiële) steun is of dat zij op regelmatige en vast e basis contact onderhouden. Er werd geen enkel geldend bewijs voorgelegd dat betrokkene vanuit België door de broer gesteund wordt bv door financiële steun of enige andere bewijzen van welke aard dan ook. Het is ook gissen naar welke mogelijke prangende humanitaire situatie er aanwezig is in hoofde van betrokkene.). In ieder geval duidt het attest betreffende de asielaanvraag die werd ingediend in Kenia erop dat hij zich niet geïsoleerd in een prangende humanitaire situatie bevindt, aan gezien hij zich nu in een zone bevindt, waarbij hij op bescherming van de lokale autoriteiten in Kenia kan rekenen. Zonder deze elementen die duidelijk duiden op een prangende humanitaire situatie, op een familiaal isolement, en een zekere afhankelijkheid ten opzichte van de te vervoegen broer zou de afgifte van een humanitair*

*visum betreffende deze aanvraag een omzeiling van de procedure gezinshereniging inhouden. Gezinshereniging tussen niet Europese broers - zussen.... is niet voorzien in de Belgische vreemdelingenwet en humanitaire visa worden slechts in zeer uitzonderlijke gevallen uitgereikt. Betrokkene werd 05/04/2020 en er wordt van hem verwacht voor zichzelf te kunnen instaan gelet op zijn meerderjarigheid. Indien nodig kan betrokkene door zijn broer vanuit België financieel gesteund worden via internationale geldoperators zoals Western Union, Moneygram of andere kanalen. Materiele of andere hulp kan eventueel verzonden worden via DHL of andere internationale koeriersbedrijven. Contact houden kan steeds via de moderne communicatiekanalen zoals WhatsApp en andere.”*

Het feit dat de verzoekende partij het niet eens is met deze redenering is nog niet van aard deze te weerleggen. Uit het voorgaande bleek reeds dat zij niet aantoonde dat er sprake is van een isolement of van een afhankelijkheidsband tussen haar en haar broer, waarbij de verwerende partij eveneens opmerkte dat niets de broer belet om vanuit België financiële en/of materiële hulp te verlenen en dat zij contact kunnen onderhouden via de moderne communicatiemiddelen. De verzoekende partij heeft deze motieven niet betwist, laat staan weerlegd.

Een beschermenswaardige gezinsband in de zin van artikel 8 van het EVRM tussen de verzoekende partij en haar broer wordt niet aannemelijk gemaakt.

Waar de verzoekende partij in haar synthesesmemorie voor het eerst aangeeft dat zij alleen achterblijft nu alle gezinsleden naar België kwamen, wijst de Raad op het volgende:

Artikel 39/81 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“De annulatieprocedure verloopt op dezelfde wijze als bepaald in de artikelen:*

- 39/71;*
- [...];*
- 39/73 1(,§ 1);*
- 39/73-1;*
- 39/74;*
- 39/75;*
- 39/76, § 3, eerste lid;*
- 39/77, § 1, derde lid.*

*De verwerende partij bezorgt de griffier, binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier, waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen. Op straffe van niet-ontvankelijkheid van de nota met opmerkingen wordt, indien de originele nota is ingediend bij aangetekende brief of per bode met ontvangstbewijs, binnen dezelfde termijn een afschrift ervan per elektronische post en op de bij koninklijk besluit bepaalde wijze overgezonden.*

*In afwijking van het eerste lid en indien artikel 39/73 niet wordt toegepast, noch de in artikel 39/68 bedoelde bijzondere procedureregels, zendt de griffie zodra het nuttig is, desgevallend een afschrift van de nota met opmerkingen aan de verzoekende partij en stelt deze tevens in kennis van de neerlegging ter griffie van het administratief dossier.*

*De verzoekende partij beschikt, te rekenen vanaf de in het derde lid bedoelde kennisgeving, over een termijn van acht dagen om de griffie in kennis te stellen of zij al dan niet een synthesesmemorie wenst neer te leggen. Indien de verzoekende partij geen kennisgeving heeft ingediend binnen deze termijn, doet de Raad nadat de partijen die daarom verzocht hebben gehoord zijn, onverwijld uitspraak, waarbij het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld.*

*Indien de verzoekende partij tijdig een kennisgeving heeft ingediend dat zij een synthesesmemorie wenst neer te leggen, beschikt zij, te rekenen vanaf de in het derde lid bedoelde kennisgeving, over een termijn van vijftien dagen om een synthesesmemorie neer te leggen waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat.*

*Indien de verzoekende partij geen synthesesmemorie, zoals bedoeld in het vijfde lid, heeft ingediend, doet de Raad nadat de partijen die daarom verzocht hebben gehoord zijn, onverwijld uitspraak, waarbij het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld.*

*Indien de verzoekende partij een synthesesmemorie, zoals bedoeld in het vijfde lid, heeft ingediend binnen de voorziene termijn, doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesmemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60.*

*Indien de verzoekende partij wordt bijgestaan door een advocaat, wordt binnen de in het vijfde lid bepaalde termijn om een synthesesmemorie in te dienen, een afschrift ervan per elektronische post en*

op de bij koninklijk besluit bepaalde wijze overgezonden. De griffie maakt uitdrukkelijk melding van dit voorschrift op de in het derde lid bedoelde kennisgeving.

Indien de verzoekende partij geen afschrift van de synthesesemorie per elektronische post heeft overgezonden zoals bepaald in het achtste lid, dan richt de hoofdgriffier aan de verzoekende partij een brief waarbij die partij wordt verzocht om binnen de acht dagen haar synthesesemorie te regulariseren.

Indien de verzoekende partij de synthesesemorie regulariseert binnen de acht dagen na de ontvangst van het in het negende lid bedoelde verzoek, wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

Een synthesesemorie die niet, onvolledig of laattijdig is geregulariseerd, wordt geacht onontvankelijk te zijn. De procedure wordt voortgezet overeenkomstig het eerste lid en de Raad doet uitspraak op basis van het verzoekschrift.

Indien de verzoekende partij tijdig een synthesesemorie heeft ingediend of de griffie in kennis heeft gesteld dat zij geen synthesesemorie indient, wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid."

Artikel 39/81, vijfde lid, van de Vreemdelingenwet omschrijft de synthesesemorie als een processtuk "waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat". Het begrip "samenvatten" kan worden gedefinieerd als het in het kort weergeven of herhalen. Het ontwikkelen van een nieuw middel of het geven van een nieuwe invulling aan een middel kan daarentegen niet als het samenvatten ervan in de zin van de voornoemde bepaling worden beschouwd.

Bij de verantwoording van amendement nr. 8 bij het wetsontwerp dat voorafging aan de wet van 31 december 2012 houdende diverse bepalingen, inzonderheid betreffende justitie, waarbij de synthesesemorie werd heringevoerd, werd erop gewezen dat "de meerwaarde van een synthesesemorie [...] meervoudig is omdat het de verzoekende partij toelaat om bepaalde middelen niet meer aan te houden en het haar de mogelijkheid geeft te repliceren op het verweer tegen de middelen die zij wel wenst aan te houden, zodat zij de middelen samenvat om de taak van de vreemdelingenrechter in complexe zaken te verlichten" (Parl.St. Kamer, 2012-2013, zittingsperiode 53, nr. 2572/002, p. 6).

Indien een verzoekende partij wel degelijk wenst te repliceren op de nota van de verwerende partij, kan zij een synthesesemorie indienen en daarin haar middelen hernemen, al dan niet in verkorte vorm, en aangevuld met de gewenste repliek. Ook indien hij zijn middelen letterlijk herhaalt en ze met een werkelijke repliek aanvult, komt een verzoekende partij tegemoet aan de bekommernis om haar toe te laten te repliceren op het verweer tegen de middelen die zij wel wenst aan te houden zodat zij de middelen samenvat.

De Raad wijst erop dat nergens wordt aangegeven dat de verzoekende partij de middelen die in het verzoekschrift werden aangevoerd mag aanvullen of een andere wending mag geven. Bovendien schrijft artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet voor dat de Raad uitspraak doet op basis van de synthesesemorie zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet waarin onder andere uitdrukkelijk wordt vermeld dat "geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift of in de nota uiteengezet zijn".

Daargelaten de vaststelling dat de verzoekende partij zich beperkt tot een loutere, ongestaafde bewering waar zij in haar synthesesemorie aangeeft dat zij alleen achterblijft nu alle gezinsleden naar België kwamen, merkt de Raad op dat een dergelijke redenering niet was opgenomen in het inleidende verzoekschrift en er blijkt ook niet dat verzoekende partij niet reeds in de mogelijkheid was deze kritiek in haar inleidende verzoekschrift te ontwikkelen. De Raad stelt vast dat dit geen antwoord vormt op hetgeen uiteengezet is in de nota met opmerkingen.

Het begrip 'nieuw middel' geldt ook voor de nieuwe uiteenzetting van het middel waardoor de verzoekende partijen een nieuwe feitelijke grondslag geven aan het middel (cf. RvS 26 februari 2013, nr. 222.647; RvS 10 mei 2012, nr. 219.287; RvS 15 december 2011, nr. 216.885; RvS 19 september 2011, nr. 215.199; RvS 19 september 2011, nr. 215.197; RvS 19 september 2011, nr. 215.200; RvS 3 mei 2010, nr. 203.574; RvS 23 december 2009, nr. 199.259; RvS 13 oktober 2008, nr. 186.998; RvS 19 april 2007, nr. 170.187; RvS 26 juni 2003, nr. 121.005). Enkel wanneer het middel onmogelijk in het inleidende verzoekschrift kon worden uiteengezet daar de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen, kan hiervan worden afgeweken. In dit geval moeten dergelijke middelen ten laatste in het eerst mogelijke in de procedureregeling voorziene processtuk worden opgeworpen.

Het is dan ook duidelijk dat artikel 39/81 van de Vreemdelingenwet niet toelaat dat in de synthesesamenvatting voor het eerst nieuwe “middelen”, dit is een voor het eerst in de synthesesamenvatting aangevoerde schending van een rechtsregel, alsook een nieuwe en verschillende feitelijke uiteenzetting omtrent de wijze waarop een rechtsregel wordt geschonden, worden aangewend. Het toelaten van nieuwe rechtsmiddelen of een nieuwe uiteenzetting over de wijze waarop een reeds in het inleidend verzoekschrift aangevoerde rechtsregel wordt geschonden, zou overigens de gelijkheid der partijen in het gedrag brengen daar de verwerende partij dan niet de kans heeft gekregen om op het nieuwe middel schriftelijk te repliceren. Bovendien is één en ander niet te verzoenen met de uitdrukkelijke bepaling van artikel 39/81 van de vreemdelingenwet dat de verzoekende partij de mogelijkheid biedt om een synthesesamenvatting neer te leggen “*waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat*”.

Concluderend kan worden vastgesteld dat verzoekende partij in de synthesesamenvatting niet op ontvankelijke wijze voor het eerst een nieuwe feitelijke grondslag kan geven aan de vordering tenzij aannemelijk wordt gemaakt dat deze grondslag slechts na het indienen van het verzoekschrift aan het licht is kunnen komen, hetgeen in voorliggende zaak niet het geval is. De Raad dient zich dus niet uit te spreken over dit middelonderdeel.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het middel is ongegrond.

#### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

##### **Enig artikel.**

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien november tweeduizend twintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU